

de jo have reddet deres Princip, og dersom alſaa den Betragtning kunde gjøres gjældende i Landſtinget, at vi ved vort Forſlag havde opgivet Principet, kunne vi, ſaavidt jeg kan ſjønne, ſaameget mere være ſikre paa, at Landſtinget vil vedtage dette Forſlag, thi ſaa have de jo reddet deres Princip. Men, ſom ſagt, det er en forunderlig Betragtning. Det ærede Medlem ved fuldt ſaa godt ſom Enhver af os, at naar vi nedſætte et Fællesudvalg paa Grund af, at der er Uenighed i Principet imellem de to Afdelinger af den lovgivende Magt, vilde det være at miſkjende hele vor conſtitutionelle Indretning, og navnlig Beſtemmelſen om, at Sagen ſkal prøves i et Fællesudvalg, naar man i Fællesudvalget vilde ſige: Jeg opgiver ikke det Tjerneste af mit Princip, thi det var da iſorveien givet, at der ikke kunde komme Enighed tilveie. Alſaa, dersom jeg havde ſtaaet ſaaledes, at jeg ikke paa nogen Maade vilde opgibe Principet, vilde jeg have bedet de Herrer, der ſtemte for at ſaae mig ind i Fællesudvalget, ikke at gjøre det, thi jeg mener, at naar man modtager Valg til Fællesudvalget, maa man til en vis Grad være tilbøielig til at lempe ſig. Nu maa jeg ſige, at det er meget beſyderligt af dem, der have anſillet denne Betragtning. Vi have en Fortælling, ſom randt mig ihu i det Dieblif, det ærede Medlem ſtod og talte derom. Naar man har et Glas Vand, kan man ſige, at der kan være en Draabe deri endnu, men naar den kan være der, kan der ogſaa være en til, og ſaaledes bliver man ved at ſige, at naar ſaa mange kunne være deri, kan der ogſaa være een endnu, indtil der endelig kommer en Draabe, ſom bringer hele Bægeret til at flyde over. Saaledes maa der ogſaa her være en Grændſe for, hvorvidt man kan gaae, og hvorvidt man kan give efter, thi der er dog tilſidſt en Draabe, ſom afgjør, om det Hele ſkal holde eller ikke, og fordi man kan paaviſe, at der ikke er megen Forſkiel mellem det, der ligger for, ligger der dog deri efter vor Opfattelse en meget ſtor Deel, ſom vi ikke ville være med til at vedtage; alſaa der maa være en Grændſe for enhver Indrømmelſe. Dernæſt ſagde den ærede Taler, at naar vi ikke vilde tage det, ſom Miniſteren og Lands-

thinget vilde have, opnaaede vi ikke, hvad vi vilde; ſaa vilde Præſterne fremdeles være fritagne for Værnepligt. Naar jeg nu et Dieblif vil antage denne Betragtning for rigtig, ſaa ville dog de ærede Medlemmer kunne ſige ſig ſelv, at dersom vi ikke denne Gang naae det, vi vilde, kunne vi naae det om en ſvøie Tid; thi om ogſaa Regjeringen kan undvære en Værnepligtslov i 7—8 Maaneder, vil den dog ikke i længere Tid kunne undvære den. Trykket for at ſaae Værnepligtsloven ud vil blive ſaa meget ſtærkere næſte Gang, og vi kunne da være berettigede til at ſige, at vore Forbringere da ſnarere kunne ventes anerkjendte end nu. Alt, hvad man nu opgiver, gaaer alſaa tabt, men naar man ikke opgiver Mere, end man med ſundt Overlæg tilhøder, har man Haab om næſte Gang at vinde Mere. Jeg hørte, at man modsagde mig, da jeg udtalte, at man var bunden ved Afſtemningerne her. Men i alt Fald ville de Herrer, der mene, at man ikke er bunden ved Afſtemningerne, kunne forſøge at ſætte deres fulde Mening igjennem næſte Gang, thi ſaa bliver Trykket ſaa meget ſtørre. — Det var en Ytring af den høitærede Juſtitsminiſter, der var mig aldeles ufattelig. Den ærede Miniſter ſagde, at dersom man vilde vedtage det af det ærede Medlem for Bornholm ſtillede Underændringsforſlag, vilde han ønske, at Thinget med det Samme vilde ſige, hvad det egentlig vilde. Jeg forſtaaer ikke, hvorledes Thinget ſkal kunne ſige, hvad det egentlig vil, dersom vi vedtage dette Underændringsforſlag, thi der er ikke nogenſomhelſt Form, hvori Thinget kan udtale, hvad det egentlig vil med dette Underændringsforſlag; det er aldeles ugjortligt, at Folkethinget ſkal komme til at ſige, hvad det egentlig vil. Jeg maa have miſforſtaaet den høitærede Miniſter, thi jeg troer ikke, at han vil kunne tænke ſig nogen Møgliched for, at Thinget her ved Afſtemningen kunde komme til at ſige, hvad det egentlig vil.

Juſtitsminiſteren: Thinget vil ſige, hvad det egentlig vil, naar det vedtager Underændringsforſlaget; det er min Overbeviſning. Det, ſom gav mig Anledning til at begjære Ordet, var, at den ærede Ordfører om-